

[Undervisningsministeren.]

træk og i øvrigt angående enkeltheder henviser til bemærkningerne til lovforslaget og til helbredsudvalgets betænkning, der er optrykt som bilag.

Punkt 1 vedrører amtslægerens adgang til at blive skolelæger. Efter skolelægelovens § 9 må amtslæger ikke ansættes som skolelæger eller skoleoverlæger, dog at de amtslæger, der ved lovens ikrafttrædelse var skolelæger, kunne fortsætte denne gerning. Begrundelsen for forbuddet var, at amtslægerne fører tilsyn med skolelægerne.

Imidlertid har erfaringerne vist, at det ikke er rimeligt ved loven at udelukke de tilsynsførende fra at opnå et direkte og praktisk kendskab til de særlige skolehygiejniske problemer, og forbuddet mod amtslægerens ansættelse som skolelæger foreslås derfor ophævet.

I punkt 2 foreslås skolelægelovens § 11, stk. 2, ændret således, at den føres à jour med bestemmelserne i tekstanmærkning nr. 21 til § 20 på finansloven for finansåret 1956—57. Efter denne tekstanmærkning er undervisningsministeriet bemyndiget til, når den for skolelægen antagne medhjælp ikke er sygeplejerskeuddannet, at yde et statstilskud i forhold til 4 kr. plus sædvanligt procenttillæg pr. person, der omfattes af ordningen. Endvidere kan der, når skolelægemedhjælperen er en sundhedsplejerske, der har gennemgået den særlige for sundhedsplejersker indrettede uddannelse ved Århus universitet, ydes tilskud med halvdelen af udgiften til sundhedsplejerskens lønning m. v. uden begrænsning pr. person. Begrundelsen for disse særlige tilskudsordninger er dels, at der i en række kommuner virker ikke-sygeplejerskeuddannede skolelægemedhjælperne, som blev ansat på et tidspunkt, da der var en betydelig mangel på såvel sundhedsplejersker som autoriserede sygeplejersker, dels at man — gennem en gunstigere tilskudsordning — har ønsket at tilskynde kommunerne til ansættelse af sundhedsplejersker med den særlige uddannelse fra Århus universitet.

I § 11, stk. 2, foreslås endvidere optaget en bestemmelse om, at der i visse tilfælde kan ydes statstilskud med halvdelen af honoraret til en skoleoverlæge. Efter skolelægelovens § 9, stk. 2, kan der i større byer eller for et amt ansættes en skoleoverlæge,

men denne adgang har hidtil kun været benyttet af Københavns og Århus kommuner. Da det imidlertid må anses for betydningsfuldt for skolelægevirksomhedens effektivitet, at der for et større område ansættes en skoleoverlæge, der foruden at være skolelægerens faglige leder skal koordinere skolelægevirksomheden, har man ønsket at fremme en sådan udvikling ved at åbne mulighed for refusion fra statskassen af halvdelen af udgiften til skoleoverlægens honorar, når skoleoverlægen ansættes fælles for to eller flere amter — eller under særlige omstændigheder i ét amt eller en stor købstad.

Under punkt 3 foreslås det, at lovens § 11, stk. 3, i konsekvens af, at der åbnes adgang for amtslægers ansættelse som skolelæger, ændres således, at der ikke ydes en amtslæge bestillingstillæg for de børn, for hvilke han selv er skolelæge.

Under punkt 4 foreslås det, at loven skal forelægges til revision i folketingssamlingen 1961-62, da man forventer til dette tidspunkt at have indvundet tilstrækkelige erfaringer til at bedømme, om der bør foretages mere principielle ændringer i loven.

Jeg anbefaler lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Jeg skal herefter tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om udskydelse af revisionen af lov om folkebiblioteker*. I de to foregående folketingsår havde jeg den ære for det høje ting at fremsætte tilsvarende lovforslag om udskydelse i et år af lovens revision. Forslagene refererede til bestemmelsen i bibliotekslovens § 5, stk. 2, hvorefter forslag til lov om revision af de i lovens § 5, stk. 1, omhandlede regler for beregningen af det årlige driftstilskud fra staten til de enkelte biblioteker skulle fremsættes i folketingsåret 1954-55. Lovforslagene blev vedtaget som henholdsvis lov nr. 38 af 2. marts 1955 og lov nr. 51 af 16. marts 1956.

Medens udskydelsen i folketingsåret 1954-55 var bevirket af, at den fra biblioteksrådet modtagne indstilling i anledning af lovens forestående revision indeholdt forslag, der rakte ud over den oprindeligt tilsigtede ajourføring af tilskuddene under hensyn til prisniveauet, og som det ikke havde været muligt at færdigbehandle i

[Undervisningsministeren.]

dette folketingsår, forelå der sidste år i undervisningsministeriet et fuldt udarbejdet lovforslag til ændring af lov om folkebiblioteker.

Da forslaget imidlertid havde en ikke ubetydelig økonomisk rækkevidde — den årlige merudgift for staten ville andrage mellem 1½ og 2 mill. kr. — blev lovens revision under hensyn til den økonomiske situation udskudt i yderligere et år ved lov nr. 51 af 16. marts 1956.

Atter i år foreslår jeg, omend med betænkkelighed, lovens revision udskudt i endnu et år til folketingsåret 1957-58. Det ville være sagligt forsvarligt nu at ajourføre lovens tilskudsbestemmelser. På den anden side kan det vel hævdes, at folkebibliotekerne ved biblioteksloven af 1950 opnåede så store økonomiske fordele fra staten, at de, selv om statstilskuddenes værdi siden da er blevet noget forringet på grund af prisudviklingen, ikke vil komme i nogen nødsituation ved endnu en kortere tids udsættelse af den i loven foreskrevne revision.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Harald Nielsen* til ministeren for offentlige arbejder:

„Hvilken begrundelse kan ministeren give for, at banerne visse steder under stor bekostning opretholder bevogtning af vejtrafikløse jernbaneoverskæringer?“

Harald Nielsen: Årsagen til, at jeg rejser dette spørgsmål, er de oplysninger, jeg har fået dels af folk i min valgkreds, dels gennem bladenes omtale af det forhold, at banerne nogle steder opretholder fuld bevogtning af jernbaneoverskæringer, hvor der ikke længere foregår nogen vejtrafik.

Der er således nævnt en jernbaneoverskæring ved Klinkvig i nærheden af Kibæk, hvor der praktisk talt ingen vejtrafik er, men hvor der alligevel ligger et ledvogterhus og er en ledvogter, som 15 gange i døgnet åbner og lukker leddet, en foran-

staltning, som er anslået at koste staten en halv snes tusind kroner om året. Der er videre nævnt overskæring 128 syd for Fasterholt Station; også her åbnes og lukkes leddet mange gange døgnet rundt for en trafik, der er næsten ophørt.

Op som et tredje eksempel kan jeg nævne, hvad Herning Folkeblad skriver om leddet ved vogterhus 39 på Herning-Silkeborg banen, hvor banen krydses af en dårlig markvej fra Birk mod Knudmose. Få hundrede meter på den anden side af jernbanen ender vejen i det bare intet i mosen. Ikke ét eneste menneske bor her, og f. eks. i øjeblikket kan man ikke befare vejen med noget køretøj; den sidste, der vovede sig derned, var en traktor, og den måtte Falck ud for at trække fri. Alligevel er der både ledvogterhus og afløserhus med fuld betjening ved leddet, skønt man let kunne klare sig ved selvbetjening af et sort led eller ved et blinkfyrt.

Alt dette virker jo temmelig molboagtigt, og hvad næsten værre er: forhold som de her nævnte, sagde en mand til mig, forekommer næsten symbolsk for den ødselhed eller ligegyldighed, hvormed offentlige myndigheder undertiden — han sagde dog heldigvis: undertiden — omgås skatteydernes penge.

Det er jo ikke godt, hvis et sådant indtryk fæstner sig, og derfor mener jeg, at hver gang man som medlem af folketinget hører om sådanne urimelige forhold, har man pligt til at drage det frem i tinget for at få en forklaring og for, hvis der virkelig er noget galt, at virke for at få fejlen rettet.

Jeg ønsker dog at tilføje for at undgå enhver misforståelse, at jeg ikke drager det her nævnte frem som en personlig anklage mod den siddende trafikminister. Han har det sikkert som jeg, og som hans forgænger antagelig også har haft det, at han første gang hører om dette, nu da bladene drager det frem — selv om jeg nok synes, der må være folk i administrationen, som har kendt disse forhold langt tilbage i tiden, og som kunne have gjort deres minister opmærksom på, at man her opretholder en helt overflødig foranstaltning og en overflødig udgift.

Jeg spørger derfor den højtærede minister, hvilken begrundelse der kan gives for, at

[Harald Nielsen.]

man opretholder bevogtninger ved jernbaneoverskæringer som dem, jeg her har nævnt. Og hvis der ikke findes en fornuftig begrundelse derfor — og jeg kan vanskeligt tænke mig, hvori denne skulle bestå — må vi jo se at få fejlen rettet, d. v. s. få nedlagt bevogtningen eller eventuelt få indrettet blinkfyrrer eller andet i stedet.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): I anledning af det ærede medlem hr. Harald Niensens spørgsmål skal jeg oplyse, at i „Politireglement for Statsbanerne“ og det dertil svarende „Ordensreglement for Privatbanerne“ er fastsat politimæssige bestemmelser for jernbanernes skæring med veje.

Alle overkørsler for offentlige og private veje, der er åbne for almindelig færdsel, skal i henhold til disse reglementer være bevogtet på baner, hvor kørehastigheden er større end 75 km i timen. Dette er tilfældet på alle landets hovedbaner og vigtigere banestrækninger; men også på baner med kørehastigheder under 75 km i timen er der i mange tilfælde ad lovmæssig vej gennem den vedrørende banens anlæg nedsatte besigtigelses- og ekspropriationskommission pålagt jernbanen bevogtningspligt ved overkørsler af førnævnte art.

Ministeren for offentlige arbejder er imidlertid i henhold til lov nr. 28 af 1. februar 1930, den såkaldte vejkrydslov, bemyndiget til at tillade, at bevogtningen ved overkørsler for offentlige veje og private veje, der er åbne for almindelig færdsel, ophæves på betingelse af, at der af jernbanen tilvejebringes fornødne udsigtsbælter, etableres lyssignal eller træffes videregående foranstaltninger.

Ved rigsdagens behandling af forslaget til nævnte lov blev det af den daværende trafikminister stærkt betonet, at nedlæggelse af bevogtning kun ville ske ved sidebaner med strækningshastighed indtil 75 km i timen. Man har derfor ment kun at kunne anvende denne lovbestemmelse for baner af nævnte kategori, hvor man til gengæld i udstrakt grad har gjort brug af denne bestemmelse, og ikke mindst i det sidste års tid er der sket meget på dette område på banelinjer, hvor der køres med en hastighed af under 75 km i timen. Men

efter den rivende udvikling, der har fundet sted inden for signal- og sikringsteknikken, hvorefter man anser automatiske signal- og bomanlæg med de deri indgående kontrolls mod toget for en bedre sikring end de manuelt betjente bomanlæg, har vi i ministeriet udarbejdet et ændringsforslag til krydsningsloven, som tager sigte på, at de automatiske sikringsforanstaltninger også kan tages i brug på banestrækninger, hvor togene kører over 75 km i timen, altså på hovedbanelinjer og lignende strækninger; og som tingets formand meddelte ved dette mødes indledning, har jeg i dag skriftligt fremsat dette lovforslag.

Jeg vil gerne tilføje, at når dette forslag fremkommer på nuværende tidspunkt, har det ingen forbindelse med spørgsmålet i dag, det er en tilfældighed, at det falder sammen. Jeg tror, man vil forstå, at vi ikke kunne have nået at udarbejde et forslag af denne karakter, som der skulle forhandles om mellem justitsministeriet og ministeriet for offentlige arbejder, på de dage, der er gået, siden spørgsmålet blev stillet. Der vil altså blive mulighed for i fremtiden at råde bod på de forhold, som det ærede medlem hr. Harald Nielsen har fremdraget her i dag.

Harald Nielsen: Jeg takker den højtærede minister for det svar, han har givet mig, og jeg skal naturligvis nok lade være at tage æren for, at der nu sker en ændring på dette område — det være langt fra mig. Jeg forstår af ministerens fremstilling, at vanskelighederne har ligget i selve lovgivningen, og at der nu vil ske en ændring, og det er jeg meget tilfreds med.

Jeg må måske have lov til at stille et lille tillægsspørgsmål i relation hertil. Man vil jo efter dette, forstår jeg, i højere grad gå over til at anvende blinklys, og jeg vil da gerne spørge den højtærede minister, om han ikke samtidig vil overveje en ændring med hensyn til disse blinkfyrrer. Der er den svaghed ved dem, at man ikke, når man kommer kørende imod dem, kan se, om de er i orden. Kunne det ikke ordnes således, at de lyser grønt, når man må køre igennem, og rødt, når man ikke må køre igennem? Så vidste man, at de var i orden. I Sverige har man den ordning, at de blinker hele tiden, så ved man, at de er i orden. De

[Harald Nielsen.]

lyser så rødt, når man ikke må køre over. Jeg ved ikke, om det er teknisk muligt at lave noget sådant, så man kan være helt sikker på, at ordningen virker, som den skal.

Jeg vil altså bede den højtærede minister overveje dette problem i forbindelse med indførelsen af blinkfyrene. Jeg forlanger ikke øjeblikkeligt svar.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg vil gerne sige det det ærede medlem, at lovforslaget kommer til behandling i løbet af kort tid, og der vil da blive anledning til at drage sådanne spørgsmål frem, men det er givet, at vi vil bestræbe os for at sikre overkørslerne i den udstrækning, det er menneskelig muligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ole Bjørn Kraft* til stats- og udenrigsministeren:

„Vil ministeren meddele folketinget, om regeringen agter at stille forslag vedrørende yderligere dansk hjælp til ungarske flygtninge og til støtte for Østrigs flygtningehjælp?“

Ole Bjørn Kraft: Den 11. december i fjor spurgte jeg den høje regering om dens holdning over for hjælpeforanstaltningerne for de ungarske flygtninge. Jeg gik ud fra, at det, vi havde foretaget indtil det tidspunkt, ikke var tilstrækkeligt, at vi ikke kunne betragte vore hjælpeforanstaltninger som afsluttet dermed. Jeg spurgte derefter regeringen,

„om regeringen overvejer at give til-ladelse til et nyt antal flygtninge til at komme hertil og at træffe foranstaltninger til at modtage dem på den bedste måde.“

Samme dag svarede den højtærede finansminister efter først at have givet udtryk for, at regeringen fuldstændig delte den opfattelse, som jeg under mit korte indlæg i finanslovdebatten havde givet udtryk for:

„at regeringen vil gøre, hvad den kan for at bøde på de ufattelige lidelser, som det ungarske folk og de ungarske flygtninge er ude for. Om hjælpen skal finde

sted ved, at flere ungarske flygtninge skal tages her til landet, eller om vi skal yde øget hjælp nede i Østrig, så flygtninge kan installeres, er svært af afgøre i øjeblikket.“

Heri har den højtærede finansminister ret, men siden den 11. december er der nu snart gået en rum tid, og jeg har ikke set noget resultat af regeringens overvejelser på dette område.

Vi var i december måned alle rystede over den ungarske tragedie, og spontant blev der her i landet sat hjælpeaktioner i gang. Det kan ikke være sådan og er det sikkert heller ikke, at vi har glemt alt dette. Der er ganske vist noget, der tyder på, at vi er ved at trættes af dette spørgsmål, men det må vi ikke. Vi må huske, at den ungarske revolution er en frihedsrevolution og en bekendelse til Europa. Hvis vi nu efter at have gjort en vis indsats, lægger denne sag til side, passivt og ret ligegyldigt lader tingene gå uden en virkelig hjælp, tror jeg vi vil vende ryggen til meget fremtidigt Europasamarbejde, og jeg kan ikke tænke mig, at det er regeringens mening at indtage en sådan holdning. Jeg er overbevist om, at finansministeren gav udtryk for en ærlig opfattelse hos regeringen, og jeg tror derfor, det ville være rigtigt, om regeringen på nuværende tidspunkt sagde, hvad dens planer går ud på.

Jeg må måske i samme forbindelse, hvis det er tilladt efter forretningsordenen, stille et yderligere spørgsmål til den højtærede stats- og udenrigsminister, og det er, om udgifterne ved de ungarske flygtningsophold her i landet alene bæres af de private midler, der er indsamlet, eller om der også ydes statsstøtte dertil, for vi kan meget let komme i den situation, at der her kan opstå betydelige vanskeligheder.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Jeg kan svare det ærede medlem, at regeringen naturligvis med samme interesse som det ærede medlem selv har fulgt dette spørgsmål, og at der har været foretaget en række forhandlinger og undersøgelser i den senere tid om, hvad der vil være den bedste og rimeligste fremgangsmåde.

[Stats- og udenrigsministeren.]

Jeg vil meget nødig i dag lægge mig fast på en bestemt besvarelse, så meget mindre som jeg har bedt den kreds fra partierne, der tidligere har talt sammen om disse ting, om at mødes i morgen til en samtale, og dér håber jeg at vi kan nå til overensstemmelse om fremgangsmåden, men hvis den principielle opfattelse er den, at vi skal påtage os at tage flere flygtninge her til landet, bør det ske i en vis takt med afviklingen over emigration af det antal flygtninge, der allerede findes her. I øvrigt rejser der sig i denne forbindelse væsentlige økonomiske spørgsmål både i forbindelse med den internationale organisation ICEM og med henblik på det problem, det ærede medlem rejste om omkostningerne herhjemme. Indtil dette øjeblik er, hvis jeg ikke husker meget forkert, samtlige omkostninger med undtagelse af transporten afholdt af de indsamlede midler, men jeg tror, man må forudse, at der ikke er så forfærdelig mange uger tilbage, før staten må træde til. Vi, der selv har kendt et kæmpemæssigt flygtningeproblem på et tidligere tidspunkt, kan ikke være blinde for risikoen ved over en langsigtet periode at binde os for meget betydelige udgifter. Derfor er spørgsmålet meget væsentligt, og jeg vil håbe, at vi kan behandle det stiltfærdigt på samme måde som tidligere.

Ole Bjørn Kraft: Jeg er naturligvis ganske enig med den højtærede stats- og udenrigsminister i, at dette spørgsmål skal behandles stiltfærdigt, sagligt og roligt og i enighed inden for det danske folk. Det er ganske rigtigt, som ministeren understreger, at der er vanskeligheder ved at have flygtninge her i landet, men der er jo også andre muligheder for at komme dem til hjælp. Jeg vil derfor spørge den højtærede stats- og udenrigsminister, om der ikke i regeringens overvejelser er indgået tanken om under den ene eller den anden form at yde en støtte til det Østrig, der bærer hovedbyrden af de ungarske flygtninge. Der er vel over 150 000 ungarske flygtninge i Østrig, og vi, der selv har haft flygtninge i landet, ved, hvilken uhyre byrde det er for et lille land. Det er en europæisk opgave, hvis løsning jeg håber Danmark under den ene eller den anden form vil deltage i.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Nej, det indgår ikke i regeringens umiddelbare overvejelser. Jeg er parat til at drøfte det med partiernes repræsentanter, hvis man mener at vi tør og kan påtage os en sådan forpligtelse, men jeg synes, vi dog måske har ret til — uden at der deri ligger et udtryk for nogen selvgothed eller henvisning til store ting, vi selv har præsteret — at sige, at de 290 mill. kr., som flygtningene efter den sidste krig kostede Danmark, har vi selv måttet bære blot med undtagelse af det beløb, vi har fået tilbagebetalt siden hen, og det dækker hverken helt eller halvt. Jeg er imidlertid parat til at drøfte også et sådant spørgsmål med partiernes repræsentanter i morgen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ninn-Hansen* til justitsministeren:

„Vil justitsministeren med henblik på Nordisk Råds kommende møde oplyse, hvilke skridt ministeren har foretaget for gennem et nordisk samarbejde at fremme en påkrævet revision af konkursloven?“

Ninn-Hansen: Ved en tidligere lejlighed har jeg stillet den højtærede justitsminister det spørgsmål, om ministeren agter at fremsætte forslag til revision af konkursloven. Jeg henviser i den forbindelse til folketingets forhandlinger 1953-54, sp. 3027, og den dér anførte motivering for mit ønske om at få den nu 85 år gamle lov ændret. Jeg forstod dengang, altså for over 3 år siden, at den højtærede justitsminister delte min opfattelse, at konkursloven er utidssvarende og på mange måder direkte skadelig for dem, der skal have nytte af den, kreditorerne; men ministeren henviste til, at spørgsmålet siden 1946 har været sat på programmet for det nordiske lov-samarbejde, og ønskede fortsat en fælles-nordisk løsning. Det er forståeligt, og jeg har derfor også kun kunnet glæde mig over ministerens udtalelse om, at han vil gå positivt ind for et nordisk samarbejde om løsning af problemet. Hvis dette arbejde på den højtærede justitsministers foranledning er langt fremskredet, er det ubegrundet, at jeg i dag rykker for et svar, men det har ikke været muligt, heller ikke ved gennemlæsning af referaterne fra Nordisk Råds

[Ninn-Hansen.]

møder, at få øje på det initiativ, som justitsministeren dengang gav løfte om at tage. Det skulle nemlig gå sådan, at det nordiske samarbejde på nogen måde kom til at virke som en sovepude for den nødvendige lovgivningsrevision.

I forbindelse med konkurslovgivningen er der særlig grund til for Danmarks vedkommende at ønske en ændring gennemført, da andre nordiske lande for længst har revideret deres love på dette område. Jeg kan da heller ikke tro, at den højtærede justitsminister virkelig kan mene, at den gamle konkurslov fra 1872 blot delvis kan være anvendelig i dag. Denne lov er baseret på de økonomiske forhold, der eksisterede for 85 år siden. Det er derfor stadig hovedreglen, at insolvens medfører konkurs, selv om virkningerne heraf kan blive direkte skadelige for kreditorer og andre, der er i økonomisk forbindelse med den pågældende virksomhed og person; det gælder ikke mindst håndværkere og butikshandlende, der har ydet fallenten kredit og ofte mister store beløb, hvis en konkurs da indtræder. Der kan også rettes indvendinger mod den langvarige og kostbare behandlingsmåde og mod dette, at de almindelige kreditorer altid i konkurs-tilfælde ser en række privilegerede kreditorer dukke op med skattevæsenet i spidsen. Den fortrinsstilling, man har givet skattevæsenet, kan med de store skatteudskrivninger, der er tale om i dag, ikke fortsætte.

Lad mig i denne forbindelse nævne, at en almindelig revision af konkurslovgivningen selvfølgelig også må omfatte en ændring af amtstueforordningen af 8. juli 1840, der giver offentlige afgifter vedrørende fast ejendom en fortrinsstilling i 2 år. Denne bestemmelse er i dag — det fremgår også af realkreditkommissionens betænkning — en afgørende hindring for en udvidelse af realkreditsystemet, en udvidelse, der vil blive ekstra påkrævet, hvis man på en række områder får afviklet den nuværende statsfinansiering.

Jeg mener således, at der er grunde nok, der taler for en snarlig revision af denne lovgivning. Når den højtærede justitsminister selv mente, at spørgsmålet havde interesse, da vi sidst drøftede det her i

tinget, må det i endnu højere grad være tilfældet i dag. Den kreditstramning, vi har gennemlevet i denne regeringsperiode, har også gjort konkursspørgsmålet mere aktuelt. Det er for mig at se en yderligere begrundelse for at revidere loven.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Som svar til det ærede medlem skal jeg oplyse, at spørgsmålet om samarbejde mellem de nordiske lande vedrørende konkursproblemerne har været behandlet såvel på de seneste møder i udvalget for nordisk lovsamarbejde som på de seneste nordiske justitsministtermøder. Jeg har på det sidstnævnte møde givet udtryk for, at man fra dansk side var interesseret i nordisk samarbejde på dette område.

I Norge nedsattes i 1953 en komité til revision af akkord- og konkurslovgivningen. Man har dér hidtil beskæftiget sig med akkordloven, men har oplyst, at man efter afslutningen af dette arbejde vil påbegynde en gennemgang af konkurslovgivningen; fra norsk side vil man da indbyde de andre nordiske lande til samarbejde. I øvrigt kan jeg oplyse, at der for nylig i Finland er nedsat en kommission, der i samarbejde med tilsvarende kommissioner i andre nordiske lande skal udarbejde forslag til fornyelse af konkurslovgivningen. Fra svensk side er det tilkendegivet, at man vil overveje at deltage i et samarbejde.

På det sidste nordiske justitsministtermøde i oktober 1956 oplyste min norske kollega, at den norske komité snart kan fremlægge forslag til revision af den norske akkordlovgivning, og at man derefter, antagelig i begyndelsen af 1957, vil indbyde til et nordisk lovsamarbejde på konkurslovens område. Det kan derfor ventes, at spørgsmålet i meget nær fremtid vil blive optaget til behandling.

Selv om vi i Danmark har et grundlag i gældsordningskommissionens betænkning fra 1941, må det dog antages, at sagen vil kræve en grundig kommissionsbehandling, og spørgsmålet vil derfor næppe med det allerførste være modent til optagelse på dagsordenen i Nordisk Råd.

Ninn-Hansen: Jeg takker den højtærede minister for svaret, men kan sige, at min

[Ninn-Hansen.]

tak ville have været mere dybtfølt, hvis jeg havde fået det indtryk, at den højtærede minister, siden vi drøftede sagen for 3 år siden, havde sørget for, at man også fra dansk side havde forberedt den revision, som jeg stadig væk går ud fra at den højtærede justitsminister finder er lige så påkrævet som jeg.

Må jeg i denne forbindelse spørge den højtærede justitsminister, om han ikke mener, at den kreditstramning, vi desværre lever under, må medføre, at man i høj grad er interesseret i at få ændret en række af de bestemmelser, der er i konkursloven i dag, og som har de uheldige virkninger, jeg talte om. Når den højtærede justitsminister mener, at den kommissionsbetænkning, der blev afgivet i 1941, ikke er tilfredsstillende, vil jeg gerne spørge, om det ikke var en idé, at man fra dansk side som forberedelse til en dansk enkeltlovgivning eller en samlet nordisk lovgivning på dette område allerede nu foretog et gennemgribende arbejde for at kunne være klar til en revision af konkursloven.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne gentage, hvad jeg allerede har sagt til det ærede medlem, nemlig at jeg er enig med ham i, at den gamle konkurslov trænger til en revision, fordi forudsætningerne nu er så fuldstændig ændret fra, hvad de var i 1872, og jeg gentager, hvad jeg sagde for et øjeblik siden, at vi regner med et norsk initiativ i begyndelsen af 1957, og det vil da være rimeligt, at sideordnede kommissioner i de nordiske lande samarbejder, så meget mere som de seneste år har vist en forøgelse af det intime økonomiske samarbejde disse lande imellem, hvilket nødvendiggør en fælles lovgivning på dette område.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændringer i militær retsplejelov.

Valgt blev: *Victor Gram, Boye Hansen, Per Hækkerup, Alfred Kristensen, Holger Larsen, Th. Mikkelsen, K. Axel Nielsen, Orla Pedersen, Gideon, Arnh-Jensen, From, Ladefoged, Helga Pedersen, Thestrup, Ole Bjørn Kraft, Carsten Raft og Johs. Christian-sen.*

Den følgende sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til ministeren for handel, industri og søfart af Tholstrup.

(Forespørgslen findes i tidenden sp. 2325).

Formanden: Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om støtte til nybygning af fiskerfartøjer m. v.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 2148, udvalgets tillægsbetænkning i tillæg B. sp. 169).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Tredje behandling af forslag til lov om ændringer i lov om oprettelse af et kreditinstitut for fiskerierhvervet.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 2148, udvalgets tillægsbetænkning i tillæg B. sp. 169).